

тоне на тия, които все още могат да се спасятъ. Безъ тебъ всичко отива наопаки. Стѣгай се, че утре имаме седемъ операции . . . седемъ сериозни операции. Почини си и днесъ, па утре на работа. . . Да облекчимъ, Сестро, колкото ни позволяватъ срѣдствата и силитѣ тѣхнитѣ страдания.

Да, да облекчимъ страданията на жертвитѣ . . . и предъ необходимостта отъ моето присѣствие въ операционната, дето работата куцала, стана ми по-добре.

Следъ обѣдъ вече се чувствувамъ по-бодра и отъ шестъ часа почнахъ да стерилизирамъ материали, за превързочната и операционната. Пѣсенъта на примуситѣ ме опиянява и азъ почвамъ леко, почти безгрижно да рѣжа и надиплямъ тънката марла въ голѣмитѣ кутии.

Часътъ е вече дванадесетъ. Усѣщамъ сладостъ да пълни устата ми за сънъ. Спи ми се твърде много. Привършихъ и заобиколихъ тежко ранения Зарко, който има по-голѣма нужда отъ чести наблюдения и подпомагания. Той диша все така тежко, люлъе глава немощно и премѣта окървавенъ езикъ между разпукани като прецѣф-тѣлъ божуръ устни. Дожаля ми за него. Сълзи ме задавиха. . . А само за него ли трѣбва да се жали? Само за него ли да плаче и терзае душата ми? Тѣ сж хиляди, хиляди. . . Отъ всички бойни полета — по цѣлата земя се носи нестихващия кикотъ на смъртта и стенанията на жертвитѣ.

6 Юний.

Събудихъ се. Слънцето току що бѣше показало лъчистата си митра презъ брѣзитѣ и гальовно ме милваше по лицето. Протѣгнахъ се, имахъ нужда въ тоя моментъ да притисна нѣщо близко до гърдитѣ си, нѣщо което да внесе смутъ въ душата ми и новъ животъ въ сърдцето ми. Полузамижала гледахъ заголената си грѣдъ, парче бѣлорозовъ мряморъ, захвърленъ срѣдъ вълни отъ дипли, засѣняни отъ сивофосфорна мъгла, която пълни очитѣ ми и ме подканя къмъ себелюбие. Малкитѣ ми анемични рѣще неволно заиграха по нея.

— Тикъ-такъ. . . Тикъ-такъ. . . — ясно чухъ часовникътъ надъ главата си и до като се извърна да видя